

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: **I., s.r.o.**, so sídlom H., K., IČO: X., zastúpený: *JUDr. G. Č.*, advokátka so sídlom Š., K., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/14496-113010/2009/992517-r zo dňa 07.10.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/160/2009-50 zo dňa 25.11.2010, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/160/2009-50 zo dňa 25. novembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14496-113010/2009/992517-r zo dňa 07.10.2009, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice I č. 695/230/55743/09/Ben zo dňa 01.07.2009, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1

zákona č. 511/1992 Zb. bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2007 v sume 441 771,19 €.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že správca dane vykonal šetrenie u spoločnosti zabezpečujúcej prepravu tovaru pre žalobcu, vypočul ako svedkov ich štatutárov, ktorí mu predložili doklady, a to faktúry a CMR potvrdzujúce ich tvrdenia o preprave, predovšetkým o mieste vykládky a nakládky tovaru. Tieto doklady mal žalobca aj riadne zaúčtované a zavedené do evidencie dane z pridanej hodnoty, ďalej len DPH. Správca dane dožiadaniami u príslušných daňových úradov si zistené skutočnosti overil u prepravných spoločností a tiež využil medzinárodnú výmenu informácií na zistenie skutočností týkajúcich sa odberateľa žalobcu v Českej republike. Podľa názoru krajského súdu správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, ktorým bolo zistené že tovar, ktorý bol predmetom obchodného vzťahu medzi spoločnosťou J., s.r.o., K. a žalobcom, nemal miesto dodania v tuzemsku. Zistenia správcu dane spochybnili pravdivosť a vierohodnosť faktúr a prepravných dokladov CMR predložených žalobcom, preto žalovaný správne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré sa z procesného hľadiska po tom, čo boli ním predložené dôkazy vyvrátené, opäť presúva na žalobcu. Údaje získané správcou dane boli dostatočné a jednoznačné pre posúdenie veci, a preto sa krajský súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vykonané dokazovanie nie je úplné, ak nebol vypočutý dodávateľ spoločnosti J. s.r.o., K.

Pokiaľ ide o názor generálnej advokátky vo veci Európskeho súdneho dvora C-409/04, tento nie je prameňom práva, a preto poukazovanie žalobcom na jej názor nie je relevantné. Rovnako nemožno prisvedčiť žalobcovi, že na jeho prípad treba aplikovať rozsudok Európskeho súdneho dvora C-409/04, a to výrok 2 o vylúčení možnosti správcu dane nútiť ho zaplatiť daň z pridanej hodnoty po tom, čo vyšlo najavo, že doklady, ktoré odôvodňovali jeho nárok na oslobodenie od dane, nie sú pravdivé, pretože v preskúvanom prípade ide o dodanie tovaru spoločnosťou J., s.r.o., K. žalobcovi, čiže správne orgány neumožnili žalobcovi odpočítať si daň na vstupe, pretože inému platiteľovi nevznikla daňová povinnosť. Nejde o posúdenie podmienok oslobodenia podľa článku 28c A písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice Rady 77/388 (§ 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z., ktorý by koreloval vzťah na výstupe so spoločnosťou D. T., a.s.), a teda výklad tohto ustanovenia nie je aplikovateľný. Nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že tento rozsudok má mať povahu akéhosi univerzálneho výkladového pravidla pre prípad sporných otázok s nemožnosťou vykonania úkonov k tretej osobe. Uvedený rozsudok Európskeho súdneho dvora nie je možné aplikovať aj z druhého dôvodu, a to, že nie je možné mať za to, že žalobca by bol dobromyseľný, pretože zabezpečoval dopravu dodávateľsky, faktúry na ktorých je uvedené miesto naloženia a vyloženia tovaru má zaúčtované a zaevidované v evidencii DPH, s obsahom sa teda nepochybne oboznámil a mohol a mal vedieť o právne relevantnom mieste dodania tovaru pre neho spoločnosťou J., s.r.o., K. a s tým súvisiacou nemožnosťou aplikácie odpočítania dane podľa zákona č. 222/2004 Z.z. pre absenciu daňovej povinnosti u dodávateľa J., s.r.o.,. V rétorike európskej judikatúry teda neprijal všetky potrebné

opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční (v danom prípade mu bolo poskytnuté) nebude viesť k jeho účasti na podvođe.

Žalobca rozšíril žalobné námietky o tvrdenie, že obidve rozhodnutia správnych orgánov trpia procesnou vadou konania, pretože žalobca nebol v daňovom konaní právne relevantne zastúpený, keďže plnomocenstvá udelené JUDr. K. neboli podpísané dvoma konateľmi tak, ako to vyplýva zo spoločenskej zmluvy, ktorou bol žalobca založený, a podľa ktorej sa vyžaduje pre právne relevantné zastúpenie s účinkami procesnými a hmotnoprávnymi jeho udelenie dvoma konateľmi. Pretože správne orgány túto vadu neodstránili, ich rozhodnutia treba považovať za nulitné. Krajský súd z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Košice I vložky č. 17870/V zistil, že za žalobcu konajú konatelia spoločnosti samostatne, pričom písomnosti zakladajúce práva a povinnosti spoločnosti podpisujú dvaja konatelia spoločne a to tak, že k písanému alebo tlačenému obchodnému menu spoločnosti pripoja svoje vlastnoručné podpisy. Krajský súd považoval za správny názor žalovaného, že udelenie plnomocenstva nie je písomnosťou zakladajúcou práva a povinnosti spoločnosti, a preto skutočnosť, že plnomocenstvo bolo podpísané iba jedným z konateľov, nemá za následok takú procesnú vadu konania, ktorá by spôsobila nulitu rozhodnutí správnych orgánov.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom uviedol, že Spoločenská zmluva žalobcu v Čl. 10 Orgány spoločnosti, bod 2. Konatelia spoločnosti, odsek 6. stanovuje, že: „Za spoločnosť konajú konatelia spoločnosti samostatne, pričom písomnosti zakladajúce práva a povinnosti spoločnosti podpisujú dvaja konatelia spoločne a to tak, že k písanému alebo tlačenému obchodnému menu spoločnosti pripoja svoje vlastnoručné podpisy.“ Z uvedeného teda vyplýva, že pre účinnosť aktu udeleného plnomocenstva sa v zmysle Spoločenskej zmluvy, ktorou bol žalobca založený, vyžaduje pre právne relevantné zastúpenie s účinkami procesnými a hmotnoprávnymi, jeho udelenie dvoma konateľmi, čo nebolo naplnené pri zmocnení na zastupovanie v daňovom konaní už od počiatku u právneho zástupcu JUDr. K. Predpokladom zastúpenia na základe plnej moci je, že plná moc bola udelená platne. Udelené plnomocenstvo nebolo udelené konajúcou osobou, t.j. je v rozpore s ustanovením § 133 ods. 1 druhá veta Obchodného zákonníka, kde je explicitne stanovené: „Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.“ V danom prípade spoločenská zmluva vyžadovala udelenie plnomocenstva dvoma konateľmi, čo je vadou pre zastúpenie, pričom z povinnosti konajúceho orgánu vyplýva povinnosť takúto vadu odstrániť. Pretože výsledky vedúce k záverom sú nulitné ako samotný úkon, konanie musí prebiehať spôsobom ako stanovuje zákon a za predpokladu ako stanovuje zákon. Na základe uvedeného ani takto vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty nemôže byť relevantným rozhodnutím, ktoré by viedlo k účinkom týmito rozhodnutiami sledovanými.

Ďalej namietal, že nie je známe, na základe akých kritérií mal krajský súd za preukázané, že žalobca ako účastník konania, ktorý so správcom dane komunikoval,

predkladal správcovi dane dodávateľské a odberateľské faktúry, evidenciu DPH a účtovnú evidenciu v rozsahu a spôsobom požadovaným správcom dane, ako aj CMR so všetkými náležitosťami vyžadovanými vyhláškou č. 11/1975 Zb. o Dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR), nie je možné mať za to, že by bol v konaní v obchodno-záväzkových vzťahoch nedobromyseľný, pričom jeho dodávateľ a to spoločnosť J., s.r.o., K., ktorá so správcom dane nekomunikovala, nepredložila evidenciu DPH a účtovnú evidenciu a splnomocneným zástupcom tejto spoločnosti boli predložené iba dodávateľské a odberateľské faktúry, bez vykonania dôkazov vo vzťahu k spoločnosti J., s.r.o., K., bez vypočítania dodávateľa tovaru ako dôležitého článku k predmetu skúmania, bez korelatívneho prehodnocovania CMR, vystavených týmto dodávateľom pre žalobcu v súvislosti s pôvodom tovaru, tento nespolupracujúci subjekt bol v konaní dobromyseľný a predložené doklady splnomocneným zástupcom bez akejkoľvek účtovnej evidencie DPH považované za vierohodné. Žalobca poukazoval na riešenie sporných otázok s nemožnosťou vykonania úkonov smerujúcich k nespolupracujúcemu subjektu a na riešenie tejto problematiky v rozmere práva Európskej únie s akcentom na obsah rozhodnutia Súdneho dvora, že nesmie byť v postavení odberateľa na území Slovenskej republiky odoprené uplatnenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty, pokiaľ sa dodatočne preukáže, že doklad vystavený zhotoviteľom bol nepravdivý, daňový subjekt o tom však nevedel a tiež vedieť nemohol a vykonal všetko v dobrej viere, čo v tomto prípade bez vykonania úkonov vo vzťahu k tuzemskému dodávateľovi J., s.r.o., K., pre žalobcu preukázané nebolo. Z vykonaného dokazovania správnych orgánov nemožno jednoznačne a nespochybniteľne vyvodiť, že doklad vystavený dodávateľom J., s.r.o., K. pre žalobcu bol nepravdivý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené najmenej päť dní pred jeho vyhlásením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, www.supcourt.gov.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody podaného odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po tom, ako sa oboznámil s obsahom pripojeného súdneho a administratívneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod, pre ktorý by sa odchyľil od logických argumentov

a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa názoru odvolacieho senátu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti dôvodov obsiahnutých v rozsudku krajského súdu uvádza nasledovné dôvody:

Najvyšší súd zistil, že skutkový stav nie je medzi účastníkmi konania sporný, preto z neho tak, ako bol zistený daňovými orgánmi a následne opísaný v protokole o výsledku zistenia z opakovanej daňovej kontroly č. 695/320/54394/2009/Ont zo dňa 26.06.2009, v dodatočnom platobnom výmere č. 695/230/55743/09/Ben zo dňa 01.07.2009 a v napadnutom rozhodnutí žalovaného, vychádzal, sporným zostalo právne posúdenie veci.

Žalobca si v zdaňovacom období február 2007 odpočítal daň z pridanej hodnoty prevažne z prijatých zdaniteľných plnení za nákup tovaru od spoločnosti J., s.r.o.. Následne bol nakúpený tovar dodaný do Českej republiky spoločnosti D. T. S., a.s., B.. Išlo teda o dodanie tovaru v rámci reťazového obchodu, pri ktorom išlo o predaj toho istého tovaru (predaj farebných kovov) medzi viacerými obchodnými spoločnosťami: J., s.r.o., K. – žalobca – D. T. S., a.s., B. Žalobca predložil k opakovanej daňovej kontrole faktúry vystavené spoločnosťou J., s.r.o., K. pre žalobcu, dodacie listy a medzinárodné nákladné listy – CMR, na ktorých je uvedené miesto nakládok Košice a miesto vykládok Česká republika. Správca dane na základe vykonaného dokazovania zistil, že miesto nakládky tovaru a začatia prepravy boli Antwerpy v Belgicku a Terst a Genoa v Taliansku a vykládky tovaru sa uskutočňovali v Čelakoviciach a v Brne v Českej republike. Údaje uvedené v medzinárodných nákladných listoch – CMR, ktoré žalobca predložil k opakovanej daňovej kontrole, tak nezodpovedajú skutočnostiam a tovar nebol prepravený z tuzemska, ale z Belgicka a Talianska. Prepravu tovaru zabezpečil a zaplatil žalobca, ktorý si u prepravcov objednal prepravu tovaru z Belgicka a Talianska do Českej republiky.

Správca dane konštatoval, že ***jediný pohyb tovaru môže byť pripočítaný iba jednej z dvoch po sebe nasledujúcich dodávok (pohyblivá dodávka)*** a to platí bez ohľadu na to, ktorá zo zdaniteľných osôb má právo disponovať s tovarom počas jeho zaslania alebo dopravy, pre účely správnej aplikácie zákona č. 222/2004 Z.z. Pretože len jedna dodávka v obchodnom reťazci J., s.r.o., K. – žalobca – D. T. S., a.s., B., môže byť dodávka spojená s prepravou, čiže pohyblivá, správca dane skúmal, ktorá dodávka tovaru je pohyblivá dodávka tovaru, a ktorá je nepohyblivá dodávka. Keďže prepravu tovaru si zabezpečil žalobca v súvislosti s dodaním tovaru pre spoločnosť D. T. S., a.s., B. a tovar bol prepravený na náklady žalobcu, ktorý si prepravu tovaru objednal a aj zaplatil, považoval dodávku tovaru žalobcom pre spoločnosť D. T. S., a.s., B. za pohyblivú dodávku, tzn. dodanie tovaru spojené s prepravou. V zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. **ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním alebo prepravou tovaru, miestom dodania tovaru je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa jeho preprava začína uskutočňovať**, t.j. v Belgicku a Taliansku.

Tovar dodaný v rámci zmluvného vzťahu medzi spoločnosťou J., s.r.o., K. a žalobcom bol dodávkou tovaru bez odoslania alebo prepravy, t.j. **nepohyblivou dodávkou** tovaru. **Miestom dodania tovaru** podľa ustanovenia § 13 ods. 1 písm. c/ zákona č. 222/2004 Z.z. **pri nepohyblivej dodávke je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa jeho dodanie uskutočňuje**, v tomto prípade je tiež v Belgicku a v Taliansku.

V zmysle záverov Súdneho dvora Európskej Únie, hoci dve po sebe nasledujúce dodávky zakladajú iba jediný pohyb tovaru, musia byť považované za časovo po sebe nasledujúce. Sprostredkujúci nadobúdateľ môže previesť na druhého nadobúdateľa právo disponovať s tovarom ako vlastník, iba ak ho predtým dostal od prvého predajcu, a preto k druhej dodávke môže dôjsť až po vykonaní prvej dodávky, preto ak je miestom dodania pri dodávke tovaru žalobcom pre spoločnosť D. T. S., a.s. Belgicko a Taliansko, musí tak byť i v prípade dodávky tovaru spoločnosťou J., s.r.o., K. pre žalobcu. Dodávka tovaru vo vnútri Spoločenstva predstavuje jedno a to isté hospodárske plnenie a dodávka tovaru má byť zdanená len jedenkrát, čo bolo splnené priznaním nadobudnutia tovaru z iného členského štátu spoločnosťou D. T. S., a.s., B.

Správca dane na základe uvedeného vyvodil záver, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. je predmetom dane dodanie tovaru v tuzemsku, uskutočnené zdaniteľnou osobou. *V prípade dodania tovaru spoločnosťou J., s.r.o., K. žalobcovi na základe predmetných faktúr, miestom dodania tovaru na základe zistení správcu dane nie je tuzemsko, a preto spoločnosti J., s.r.o., nevznikla daňová povinnosť v tuzemsku podľa § 19 zákona č. 222/2004 Z.z. a žalobcovi potom nevznikol nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z predmetných faktúr v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., pretože pri tomto dodaní nevznikla daňová povinnosť v tuzemsku a nemohla byť voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku.*

V odvolaní žalobca namietal skutočnosti, ktoré už boli predmetom preskúmania v konaní pred súdom prvého stupňa. Žalobca sa domáhal v žalobe a taktiež v odvolaní toho, aby na jeho prípad boli aplikované závery rozsudku Európskeho súdneho dvora C-409/09, a to na dodávateľský vzťah spoločnosti J., s.r.o., K. – žalobca.

Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) rozsudkom C-409/04 rozhodol, že :

1. Článok 28a ods. 3 prvý pododsek a článok 28c A písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice Rady 77/388/EHS, zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2000/65/ES zo 17. októbra 2000, sa majú vzhľadom na pojem „odoslaný“ uvedený v oboch týchto ustanoveniach vykladať v tom zmysle, že k nadobudnutiu tovaru v rámci Spoločenstva a k uplatneniu oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že *tento tovar bol odoslaný alebo*

prepravený do iného členského štátu a že v dôsledku tohto vývozu alebo tejto prepravy fyzicky opustil územie členského štátu dodania.

2. Článok 28c A písm. a/ prvý odsek šiestej smernice 77/388, zmenenej a doplnenej smernicou 2000/65, sa má vykladať v tom zmysle, že odporuje tomu, *aby príslušné orgány členského štátu dodania nútili dodávateľa, ktorý konal v dobrej viere a predložil dôkazy, ktoré na prvý pohľad odôvodňovali jeho právo na oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva od dane, aby následne zaplatil daň z pridanej hodnoty z tohto tovaru, keď sa zistí, že uvedené dôkazy sú nepravdivé, pričom však nedôjde k preukázaniu účasti uvedeného dodávateľa na takomto podvode, pokiaľ však tento dodávateľ prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci, aby sa uistil, že dodávka v rámci Spoločenstva, ktorú uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.*
3. Skutočnosť, že nadobúdateľ predložil daňovým orgánom členského štátu určenia vyhlásenie týkajúce sa nadobudnutia tovaru v rámci Spoločenstva, akým je predmetné vyhlásenie vo veci samej, môže byť doplňujúcim dôkazom na účely preukázania, že tovar skutočne opustil územie členského štátu dodania, nemožno ho však považovať za určujúci dôkaz na účely oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane z pridanej hodnoty.

Rozsudok súdneho dvora C-409/04 vychádzal z iných skutkových okolností ako je tomu v prejednávanej veci. Teleos a iné spoločnosti predali mobilné telefóny spoločnosti Total Telecom Espana SA/Ercosys Mobil SA (ďalej len TT). Miesto určenia tovaru sa nachádzalo vo Francúzsku a v Španielsku. Teleos a iné spoločnosti boli len povinní poskytnúť tovar k dispozícii TT v sklade nachádzajúcom sa v Spojenom kráľovstve, pričom TT bola zodpovedná za pokračovanie prevozu do dohodnutého členského štátu. Teleos a iné spoločnosti dostali od TT po predaji nákladný list CMR, obsahujúci podpis TT, ktorý mal potvrdiť, že mobilné telefóny boli doručené do stanoveného miesta určenia. Príslušný orgán Spojeného kráľovstva v oblasti výberu dane z pridanej hodnoty spočiatku uznal tieto doklady ako dôkaz vývozu tovaru mimo územia Spojeného kráľovstva, takže uvedené dodávky boli oslobodené od dane z pridanej hodnoty a Teleos a iné spoločnosti mali právo na vrátenie dane zaplatenej na vstupe. Počas následných kontrol bolo v niektorých prípadoch zistené, že miesto určenia uvedené na nákladnom liste CMR bolo nesprávne, že v nich uvedení prepravcovia buď neexistovali, alebo neuskutočnili prepravu mobilných telefónov a že evidenčné čísla patrili neexistujúcim vozidlám alebo vozidlám nevhodným na prepravu takéhoto tovaru. Príslušný orgán Spojeného kráľovstva v oblasti výberu dane z pridanej hodnoty na základe toho dospel k záveru, že mobilné telefóny nikdy neopustili Spojené kráľovstvo a v dôsledku toho začal vymáhať daň z pridanej hodnoty prislúchajúcu na tieto dodávky, pričom však uznal, že Teleos a iné spoločnosti sa na tomto podvode nijako nepodieľali. Vnútroštátny súd považoval za preukázané, že Teleos a iné spoločnosti nemali žiaden dôvod pochybovať o údajoch obsiahnutých v nákladných listoch CMR, ani o ich vierohodnosti, že tieto

spoločnosti sa nepodielali na žiadnom podvode a nevedeli o tom, že telefóny neopustili Spojené kráľovstvo.

Uvedený spor sa líši od prejednávanej veci v tom, že vo veci rozsudku súdneho dvora C-409/09 tovar fyzicky neopustil územie členského štátu dodania, pričom v prejednávanej veci správca dane dodanie tovaru nespochybňoval. Žalobca sa dovoľával aplikácie druhého výroku rozsudku súdneho dvora C-409/09, najmä v tom, že mu nesmie byť v postavení odberateľa na území Slovenskej republiky odopreté uplatnenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty, pokiaľ sa dodatočne preukáže, že doklad vystavený zhotoviteľom bol nepravdivý, daňový subjekt o tom nevedel a vedieť nemohol a vykonal všetko v dobrej viere.

V danom prípade však prepravu tovaru zabezpečoval žalobca prostredníctvom prepravných spoločností T. K., s.r.o., K. a S. – spoločnosť, s.r.o., B. Faktúry za prepravu boli vystavené pre žalobcu, ktorý ich má zaúčtované a zaevidované v záznamoch pre účely dane z pridanej hodnoty, na základe ktorých si uplatnil odpočítanie dane. Spoločnosť T. K., s.r.o., na vystavených faktúrach za prepravu, ako aj v prepravných dokladoch CMR uviedla miesto nakládky Terst a Genoa, Taliansko a miesto vykládky Čelakovice, Česká republika. Prepravná spoločnosť S. – spoločnosť, s.r.o., B. vystavila pre žalobcu faktúry, kde uvádzala miesto nakládky tovaru Antwerpy, Belgicko, Triest, Taliansko a miesto vykládky Brno, Česká republika. Uvedené doklady mal žalobca zaúčtované a zaevidované v záznamoch pre účely dane z pridanej hodnoty, na základe ktorých si uplatnil odpočítanie dane a prepravu zabezpečoval subdodávateľským spôsobom, preto podľa názoru senátu odvolacieho súdu vedel o mieste nakládky tovaru v Belgicku a v Taliansku. Žalobca v žalobe uviedol, že nikdy nespochybňoval a nespochybňuje miesto nakládky tovaru v Belgicku a v Taliansku a miesto vykládky v Čelakoviciach, Česká republika, pretože bol prepravcom tovaru, ktorý prepravu tovaru zabezpečoval subdodávateľským spôsobom, čo je zrejmé z faktúr, ktoré mal a má zaúčtované a zaevidované pre účely dane z pridanej hodnoty, z ktorých si uplatnil odpočítanie dane.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca vedel o mieste dodania tovaru, teda vedel, že miestom dodania tovaru nie je tuzemsko tak, ako to bolo uvedené na sporných faktúrach, napriek tomu si na základe nepravdivých údajov a faktúr odpočítal daň z pridanej hodnoty na vstupe za dodávku tovaru od spoločnosti J., s.r.o., K.

Vo veci rozsudku Súdneho dvora C-409/09 ako už bolo vyššie uvedené, bolo preukázané, že v prípade Teleos a iné spoločnosti, nemal dodávateľ žiaden dôvod pochybovať o údajoch obsiahnutých v nákladných listoch CMR, ani o ich vierohodnosti, čo však v tomto prípade vo vzťahu k žalobcovi nebolo preukázané, keďže sám zabezpečoval subdodávateľským spôsobom dodávku predmetného tovaru do Českej republiky a mal teda vedomosť z akého miesta a do akého miesta sa dodávka tovaru realizovala. Z tohto záveru potom senát usúdil, že dôkazy predložené žalobcom o preprave tovaru na územie Slovenska a zo Slovenska do Českej republiky sú nepravdivé. Zároveň senát nezistil uskutočnenie žiadnych rozumných opatrení žalobcom v tejto veci, ktoré by viedli súd k záveru, že boli

zistené poľahčujúce okolnosti, ktoré by umožnili prijatie iného právneho záveru než uviedli daňové orgány v napadnutých rozhodnutiach a to na základe aplikácie druhého výroku rozsudku Súdneho dvora C- 409/04.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa plnomocenstva udeleného JUDr. K. v daňovom konaní, krajský súd správne uviedol, že plnomocenstvo nemožno považovať za písomnosť zakladajúcu práva a povinnosti spoločnosti, keďže z podpisu plnomocenstva žalobcovi ešte nijaké práva ani povinnosti nevznikajú, navyše žalobca ani neuviedol žiaden takýto konkrétny úkon, ktorý by vykonal JUDr. K. Ďalej je potrebné uviesť, že Obchodný zákonník síce v § 133 ods. 3 pripúšťa možnosť obmedziť konateľské oprávnenia v spoločenskej zmluve, avšak vylučuje účinnosť takýchto obmedzení voči tretím osobám. Obmedzenie konateľa teda nemá žiadne právne dôsledky pre platnosť a účinnosť právnych úkonov uskutočnených konateľom nad rámec obmedzenia. To znamená, že spoločnosť zaväzujú aj také úkony konateľov, ktoré boli urobené v rozpore s internými pravidlami spoločnosti. V takom prípade je však spoločnosť oprávnená uplatniť svoje práva voči konateľom, ktorí konali v rozpore s ustanoveniami spoločenskej zmluvy (prekročili rozsah svojich právomocí).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené závery sa s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/160/2009-50 zo dňa 25.11.2010 stotožnil v celom rozsahu, preto ho podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Senát najvyššieho súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože nemal úspech v odvolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 07. februára 2012

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková